

A. DAVILA STR. DIM. GHICA, 26 BUCUREȘTI II ROMÂNIA

15 Iunie 1928

Dragă nene Jack,

Am citit cu emoție nemărginită în ziarul **Dimineața** de azi discursul ținut de D-ta la Cameră acu 40 de ani, discurs sprijinind proiectul de lege prezentat de D-ta pentru a se acorda o pensie lui Eminescu, muritor de foame.

Coincidență bizară: acum 40 de ani, eu făceam la **Epoca** dările de seamă ale Camerei încât am auzit cu urechile mele și comunicat ziarului **Epoca** discursul D-datie și proiectul de lege. Era chiar, cât p'aci, să fiu dat afară din incinta Camerei pentru că am aplaudat. M'a scăpat Mihalache Kogălniceanu care a spus Președintelui (la ureche) că nu se poate s'aplice regulamentul cuiva care aplaudase în asemenea împrejurări.

De atunci au trecut și timp și fapte. Astăzi, ca și Eminescu, dacă n'aș avea ajutoare dela familie, aș fi și eu muritor de foame.

Fiind dat că trecerea mea pe la teatru nu numai nu m'a îmbogățit (cum au zis calomniatorii) dar chiar m'a ruinat cu desăvârșire și că singura mea avere e **VLAICU-VODA**, mi-a trecut prin cap să scriu D-lui Alex. Lepadatu, următoarea scrisoare:

Onorate D-le Lepadatu,
Imi permit a vă scri, pentru că, acum un an sau doi, la o reprezentație festivă ordonată de Ministerul Artelor, în care Teatrul Național din București jucând drama mea **VLAICU-VODA**, ați binevoit să manifestați o surprindere bucuroasă că există o asemenea

./.

piesă în literatura română. Ați fi fost chiar de părere că piesa mea ar trebui jucată de toate Teatrele Naționale, ca mijloc de propagandă culturală.

Vă mulțămesc pentru elogioasa părere ce aveți despre Vlaicu-Vodă și de simpatia pe care ați arătat-o zilele trecute autorului. Am convingerea, în adevăr, că numai simpaticei DV. intervenții, am obținut ca Teatrul Național din Chișinău să-mi plătească tantiemele reprezentării piesei mele jucate cu prilejul deschiderii stagiunii de anul trecut.

Mărturisesc (și mă și laud cu una ca asta) că Vlaicu-Voda e singura mea avere. Mult, puținul rămas dela părinți a fost cheltuit ca să dau teatrului o îndrumare nouă. Nu mă plâng, deoarece am izbutit. Scump, dar face.

Mai mărturisesc (fără a roși câtuși de puțin) că nu țineam atât la decernarea premiului, cât la suma ce comportă, deoarece aș fi putut, mulțămită ei, să-mi îndulcesc amarul trai. Bugetul mi-e foarte mic. Am absolută nevoie (fiind dată paralizia de care sunt lovit) de multe lucruri (cum de pildă, un fobolliu mecanic pe roțițe) și mai voiesc să am cu ce plăti imprimatul a trei volume pe cari se codesc editorii să le imprime pe socoteala lor.

Pentru a realiza dorințele acestea, m'am gândit să vând tot ce am; dar n'am decât piesa mea (obiect necomercial).

S'ar putea însă rezolvi problema în modul următor: aș vinde Statului (pe suma de care am nevoie), circa trei sute mii lei, drepturile mele de autor; ordonând celor șase Teatre Naționale existente să reprezinte piesa mea în câteva seri și mai ales în matineuri, Ministerul Artelor ar recupera suma debursată într'o singură stagiune. Piesa nu produce tantieme în stagiunea asta pentru că nu e jucată; iar sălile pline de anul trecut (atât la București cât și la Chișinău) dovedesc lămurit că Statul, făcând această operație,

.A.

A. Davila